

1.

Těsně za zadní branou závodiště Indian Mound Downs se se skřípěním otáčel koňský kolotoč. Pro Medicine Eda, který sám vodil koně na dvoře stáje Z, byl tenhle dokola se otáčející stroj ztracenou duší levného závodiště, kde on sám skončil. Kolotoč přiléhá k bráně, takže kolem něj nešlo proklouznout ven. Zabíral celý prostor mezi hromadou hnoje, navršenou u plotu a pokrytou strništěm špinavé slámy, ježatým jako věžeňský sestřih, a dlouhou kaluží v červeném písku, kaluží, která skoro připomínala rybník. Rozbolavěli koně, každý na jednom paprsku stříbrné hvězdy, jen dotvářeli dojem karnevalové atrakce z dob minulých, jakési kostry laciné zábavy, již si vysnil někdo, kdo byl tak unavený, že ani snít nedokázal. Celý srpen nespřehlo a čerstvě opracovaní koně se napůl ztraceli v růžovém oblaku vzlínajícím od jejich kopyt. Červený prach z kopců Západní Virginie jim pronikal do rozšířených nozder a lepil se do plic roztažených jako tahací harmonika. Červený prach zas škodí, pomyslel si, ale nechal si to pro sebe. Jeho koně to nejsou.

Medicine Ed vedl svého koně za roh dvora. Jak se vlastně jmenuje? Pokud mu to říkali, tak to zapomněl. Byl to velký tříletý ryzák, tupý jako písek, kterého Zeno přivezl na čtvrtý dostih, nezvítězivší, co nevydělal ani dolar. Jízda v přepravníku o dostihovém dni dokázala leckterého koně probrat, jenže tenhle žebřák vylezl z auta klidný jak ta kaluž pod ním, protože se cítil fajn a nic netušil. Pravda, žádnou třídu neměl. Byl to pes, letoun s obrovskou hlavou, co vypadal jako *quarter* a prsa měl jak mřížku chladiče. Nesmí vědět, co ho čeká, protože až si prodělá šimbajny, může se štěstím vydržet tak do pěti.

Jak dlouho vydrží Medicine Ed? Na závodišti je od osmi roků. Po čtyřiašedesáti letech života na bánu je i on celý rozbolavělý a utahaný a jako brouk ze známé písničky, i on touží po domově. Věděl, že dokud bude schopen pracovat, vždycky bude mít práci. Ale kde bylo psáno, že musí do smrti čistit koním zadky? A co se týče medicíny, kterou uměl míchat a podle které dostal přezdívkou, na tu ti nejlepší už dávno zapomněli a v těchto končinách to bylo jen dobře.

Před ním Deucey Giffordová vodila Grizzlyho, koně, který jí vydělával peníze. Grizzly byl pravý opak Mounda, bývalý grupový kůň, věčně caplující mílař, co věděl, která bije. Medicine Ed ji rád provokoval: proč tomu starýmu chudákovi už nedáš pokoj? Kolik je vlastně Grizzlymu? Čtrnáct, patnáct?

Je mu dvanáct, odpověděla Deucey, jako odpovídala vždycky, a žádný odpočinek nepotřebuje. Grizzly dobře ví, co ho na tomhle světě čeká, až půjde ode mě. Líbí se mu to tak, jak to je.

Se vsadím, žes mu to pěkně vytmavila, ty drsňačko.

Přesně tak, radši bude běhat.

Medicine Ed se krátce zasmál. Se vsadím, že Grizzly má přesekaný nervy ve všech čtyřech. Necítí žádnou bolest.

Ale houby, dvakrát to stačilo, odsekla Deucey. Vodnaté oči usazené v hlubokých důlcích jí těkaly, takže si Medicine Ed nebyl jistý, jestli lže, nebo ne. Tak či onak, Grizzly měl rozhodně srdce. Dokáže běhat i bez nohou, řekla Deucey.

To taky dělá, pomyslel si Medicine Ed a dál vodil mladého koně.

Deucey na něj ale vzápětí zavolala: Máš něco na dnešek?

Zeno nám poslal tohohle narostlýho tříletka do čtvrtýho, jde se proběhnout.

Rozešli se každý vlastní cestou se svými zcela rozdílnými, leč stejně levnými koňmi, jenže v následujícím okamžiku se s nimi začali přetahovat, jako by to byli divocí mustangové. Mohl za to smrtelný skřípot automobilových tlumičů, důsledek toho, že se nějaký pabl pokoušel vjet na závodistiště zadní branou. Čtyři koně na kolotoči vystřelili a zběsile kalupírovali v oblaku růžového prachu kolem dokola, jako to dělali při každé zámince. Byl to špinavý a pomačkaný Pontiac Grand Prix, deset let starý, delší a nižší, než by měl být, připomínající rozmáčkrou krabici od bot, přičemž přední nárazník mu na jedné straně visel dolů. Auto řídila dívka, nějaká úplně cizí holka s kulatými tmavými brýlemi a dvěma copy trčícími jí rozdrbaně z malé hlavy. Do kaluže musela doslova vltnout, protože auto se odrazilo a zase z ní vyskočilo. Červené bláto se rozstříklo na všechny strany jako rajčatová polévka.

Správce stájí Suitcase Smithers vyšel z boudy dostihového tajemníka a oklepával si drobkou pečiva z měkkého břicha napínajícího pastelově žlutozelenou košili s krátkým rukávem a šedé šle. Byl to nezdravě vyhlížející muž s popelavou pletí a s oním otravným zvykem nikdy se nikomu nedívat zpřímá do očí prohodil mimo, nikoli do okna pontiacu: co vás přivádí na tohle závodistiště, slečno?

Chtěla bych mluvit se správcem stájí panem Vernonem Smithersem, odpověděla dívka. To jste vy?

Byl to on. Povídala, jako říkali všichni, že pracuje pro trenéra z Charles Townu, nebo z Laurelu či Pocono Downs. Ten je právě na cestě se třemi, čtyřmi, pěti koni. Přijela dřív, aby zařídila ustájení.

Suitcase jí přečetl ceduli visící nad bránou. VJEZD ZAKÁZÁN, POUŽÍVEJTE VÝHRADNĚ PŘEDNÍ VJEZD.

Stála tam a nic neříkala. Zaprášený pot jí lepil obočí. Otřela si je hřbetem ruky.

Obráťte se na Archieho, v tý zelený uniformě, řekl Suitcase a pokynul ke vzdálené bráně.

S Archiem v zelený uniformě jsem už mluvila.

No, tak to vám řeknu totéž, co Archie, odkašlal si Suitcase. Žádný volný boxy nemám.

Tommy Hansel je ale objednával předem! namítala, jako namítali vždycky. Rozdrbané copy jí přitom povyroستly o dobré tři centimetry.

Jakej Henry? opáčil Suitcase. Přece není možný přijet na takhle obsazenej mítink a říct: dejte mi pět boxů.

Navrhla, že s jeho svolením vymění pět boxů ve starých stájích za pět boxů v nových.

Suitcase pokrčil rameny. Koně vždycky neprijedou na čas, vysvětloval. Trenéri zůstanou déle, než uvedlí. Koně se zraní. Ne vždycky jde všechno podle plánu.

Holka tam jen tak stála. Prohrábla si přední i zadní kapsy džín a na dlani Suitcasovi ukazovala směšnou ruličku bankovek.

Zelená jako tráva, zamumlala Deucey. Medicine Edovi bylo ale jasné, že už teď se do holky zamílovala.